

Jaz pa pojdem

Svež zrak osvobaja

Potopisna reportaža s Pokljuke in njene okolice

AVTORICA: Nana Horvat, 3. AG

Slika 1 Razgled s Pokljuke

Eden od letošnjih izzivov pri slovenščini je bil priprava lastne potopisne reportaže. Za svojo reportažo sem izbrala počitnice v predlanskem letu. To so bil prav poseben čas, saj so to bile moje zadnje počitnice z babi, ki je na žalost umrla konec prejšnjega poletja.

Vsako leto je babi za en teden vzela svoje vnuke k sebi in nas »odvlekla« v en del Slovenije. Na zadnjih skupnih počitnicah smo poiskali oddih v alpskem prostoru. Na Pokljuki si je babica od sorodnice »izposodila« majhno hišico, v kateri smo bili nastanjeni ves teden. Bivanje v hišici je bilo prvobitna izkušnja, saj v njej ni bilo ne tekoče vode, ne elektrike.

1. dan: Počitnice se začnejo z dežjem

Alpske počitnice so se pričele 1. avgusta 2021, ko smo se jaz, moj mlajši brat Jošt, mlajša sestra Ula in zelo mlajša sestrična Daša z babi odpravili na pot proti Pokljuki. V Zgornjih Gorjah, od koder je bilo le še dobrih deset minut vožnje do našega cilja, smo najprej kupili

Slika 2 Prihod avtorice na Pokljuko

zalogo vode. Potem smo večkrat zgrešili izvoz do koč, do katere je vodila le ozka makadamska cesta, ki je GPS ni poznal, babi pa je bila nazadnje tam pred več kot 30 leti. Ko smo naposled le prispeli do koč, je močno deževalo in ker dežju ni bilo videti konca, smo se otroci posedli okoli babi in poslušali njene zgodbe s poročnega potovanja.

Bivali smo torej v samotni koči na Pokljuki. Pokljuka je visoka kraška planota v Julijskih Alpah. Je največja zaokrožena gozdna površina v Triglavskem narodnem parku in obsega okoli 6300 hektarov gozdov. Znana je kot priljubljeno izhodišče za številne planinske poti v visokogorje Julijskih Alp, po pokljuških gozdovih so razporedene tudi raznorazne kolesarske poti. Pozimi na Pokljuki zapade sneg in tako postane planota atraktivna za številne zimske športnike, saj ponuja urejene tekaške poti in smučišča. Pozimi tu tudi prirejajo mednarodna biatlonska tekmovanja. Kljub temu da je Pokljuka prepredena z najrazličnejšimi potmi, smo v tem času prehodili zelo malo ...

Slika 3 "Naša" hišica na Pokljuki

2. dan: Naporen pohod, adrenalin in smeh

Slika 4 Blejska koč

Vsako jutro, ko smo se otroci zbudili, babi ni bilo več v postelji. Pridno in tiho smo počakali, da nas je poklicala na »fruštek«; če pa smo se že začeli pripraviti, smo to počeli šepetaje, da je babi imela svoj jutranji mir.

Ta dan, torej 2. dan naših pokljuških počitnic, smo prehodili in naredili največ, saj so vremenoslovci za preostanek tedna zagrozili s padavinami in nevihtami. Odpravili smo se do Blejske koč na Lipanci. Blejska koč leži na nadmorski višini 1630 metrov in se nahaja ob robu planine Lipanca. Pri koči se odpre pogled na pokljuške gozdove ter vrhova Mrežce in Lipanski vrh.

Nismo se držali nobene pešpoti, ampak smo malo improvizirali. Avto smo parkirali nekje v gozdu pred Rupami, daleč od prave učne poti. Naša improvizacija se je poznala po tem, da smo namesto 45 minut hodili več kot dve uri. Ko smo se začeli vzpenjati, smo bili zelo hitro na vrhu. Dan je bil oblačen in mrzel. Na klopici ob Blejski koči, tradicionalni planinski koči, smo popili topel čaj. Ko smo si odpočili, smo se odpravili nazaj v dolino. Med vračanjem smo bili že zelo utrujeni, zato se je zdelo, kot da pot nima konca. Zabavno je bilo opazovati mojega brata, ki je ob pogledu na naš avto kar stekel in ga začel objemati.

Slika 5 Brat od sreče objema avto

Slika 6 Pogled na Blejsko jezero s Straže

Po kosilu in pocitku smo se odpravili na Bled, in sicer na poletno sankališče Straža. To je sankališče, kjer se pripet v sanke spuščáš po železni progi. Proga je dolga 520 metrov in je speljana vzdolž hriba Straža nad Blejskim jezerom. Pri spustu lahko dosežeš tudi hitrost 40 km/h! Bila sem najbolj strahopetna, saj sem šla res zelo počasi in neprestano sem zavirala. Med prvo vožnjo sem celo hlipala, da je to preveč adrenalina zame. Preostali so v poletnem sankanju uživali in divjali, kot da jim gre za življenje. Tudi babi. Ko je bilo

konec z aktivnostmi, smo vsi dobre volje še malo posedeli, se pogovarjali in si izmišljali razne šale. Na trenutke smo se tako smejali, da smo komaj dihali. To je bil moj najljubši trenutek teh počitnic.

3. dan: Pustolovski park z namazanimi obrazi

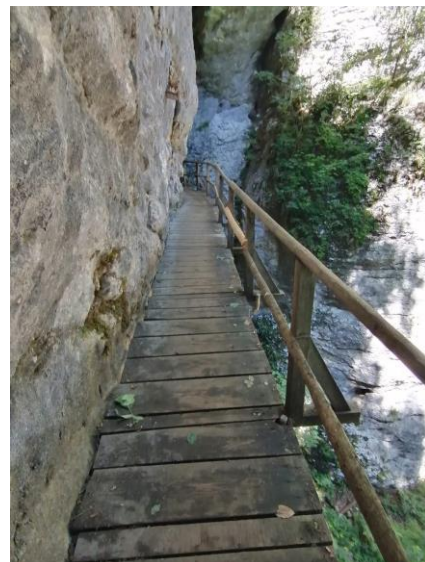
Ker voda iz vodnjaka ni bila pitna, sta se Jošt in babi odpravila v vas do župnijske cerkve svetega Jurija, da bi ponovno napolnila plastenke z vodo. Medtem smo se dekleta našminkala. Rezultati so bili zastrašujoči. Utrnila se nam je ideja, da bi posneli grozljivko, za kar je bila naša kočica več kot primerna. S snemanjem prizorov smo poskusili nešteto krat, ker pa je vsakič nekdo »zasral«, smo preprosto obupali. Popoldne smo šli v pustolovski park, dekleta še vedno namazana. Šminka se namreč ni dala odstraniti. Pustolovski park je prav tako kot poletno sankališče urejen na hribu Straža. Gre za plezalni poligon, zgrajen med krošnjami dreves. Sestavlja ga pet prog z različnimi stopnjami težavnosti.

4. dan: Po Pokljuški soteski in na Blejsko jezero

Slika 8 Pokljuška soteska

med umikanjem ledenikov Ob koncu naše pokljuške avanture sta k nam prišli še babini sosedi, Breda in njena hči Vita, ki sta nas leto prej gostili na Koroškem. Četrty dan smo se skupaj odpravili na ogled Pokljuške soteske. Pokljuška soteska je skoraj dva kilometra dolga soteska, ki je nastala v času zadnje ledene dobe, ko se je nekdanji tok reke med umikanjem ledenikov zajedel v kamnino. Voda se je čez čas umaknila in tako je nastala največja fosilna soteska v Sloveniji. Pokljuška soteska je polna najrazličnejših kraških oblik – od naravnih mostov do previsnih sten in votlin. Najbolj

Slika 7 Galerija kraljeviča Andreja v Pokljuški soteski

znan prehodni jamski rov je t. i. Pokljuška luknja, ki ima poleg dveh vhodov še tri naravna okna. Na neprehodnem delu soteske so domačini leta 1930 uredili turistično pot in ob steni speljali leseno galerijo kraljeviča Andreja.

Seveda pa smo obiskali tudi znamenito Blejsko jezero. Na njegovem mestu je nekoč bila tektonska kotanja, ki jo je skozi leta izklesal bohinjski ledenik. Ovivala ga je ogromna skala, ki jo je vztrajno brusil, da je od nje ostal samo še današnji otok. Led se je stopil, kotlino je zalila voda in nastalo je Blejsko jezero, ki danes velja za 10. najlepše jezero na svetu. Z njim je povezana še ena posebnost, in sicer so to lesene ladjice, t. i. »pletne«, ki jih domačini ročno izdelujejo že od leta 1590.

5. dan: Plavanje in moj vzpon na hrib

Zadnji dan nismo imeli v načrtu nobenih večjih podvigov. Ko sta nas babi in Breda nahranili, smo šli plavat v Blejsko jezero. Plaža je bila polna ljudi in ker je bil namen naših počitnic, da se od njih odmaknemo, smo se po dobrih dveh urah vrnili h kočī in tam preživeli preostanek časa z igranjem

Slika 9 Kopanje v Blejskem jezeru

Slika 10 "Nanin" vrh

družabnih iger. Popoldne sta sosedi odšli, jaz pa med umikanjem ledenikov sem se še povzpela na hrib, ki pa sploh ni hrib, ampak le vzpetinica ob koči, na kateri stoji električna napeljava. Vzela sem majhen nahrbtnik, vanj položila ne vodo, temveč čokolado, si obula očetove pohodne čevlje, ker sem jih po nesreči zamenjala s svojimi, in se odpravila. Klanec je bil na nekaterih delih tako strm, da sem se morala oprijemati vej. Na vrhu sem najprej uživala v prekrasnem razgledu na sosednja hribovja, ki so žarela ob sončnem zahodu, potem pa poklicala babi in ji pomahala z vrha tega majhnega hribčka. Med celotnimi počitnicami sem si želela, da bi v živo videla jelena, ki je tako značilen za območje Pokljuke. Želja se mi ni uresničila, sem pa namesto tega videla več kot preveč meni neljubih živali, tj. pajkov, ki ji je bilo kot mravelj. Od babi sem kasneje izvedela, da se je s hriba vse zelo dobro slišalo in da so me lahko dve uri, torej uro mojega vzpenjanja in eno uro spuščanja, poslušali peti arije.

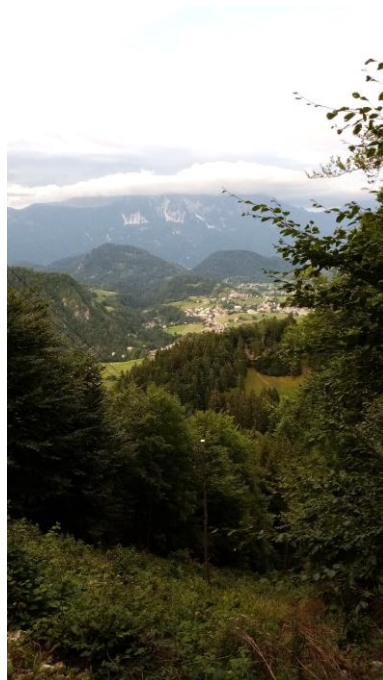
Na Pokljuki sicer živi veliko različnih vrst živali, ki pa so razmeroma slabo preučene. To je eno najpomembnejših območij divjega petelina, skozi pokljuške gozdove pa že stoletja vodi selitvena pot rjavih medvedov. Pokljuka je pred kratkim postala tudi dom za rise, ki jih naseljujejo iz Romunije in drugih držav. Trenutno na tem območju živi 29 odraslih risov.

6. dan: Počitnice se vedno enkrat končajo

Zadnji dan smo vse pospravili, spakirali in se odpravili na pot nazaj k babi domov. Tako so se naše počitnice in dogodivščine končale.

Ta teden je bil za nas pustolovščina in pol. Tuširanje je sodilo k temu. Ko smo se želeli oprhati, je morala babi najprej z lavorjem do vodnjaka, nato je vodo postopoma grela na štedilniku in nas potem skozi sito počasi polila z njo. Ker je bil to dolg in utrujajoč proces, smo to storili le enkrat.

Počitnice na Pokljuki so bile res lepe počitnice z babi in za vedno si jih bom zapomnila. Med pisanjem reportaže pa sem še dodatno občutila pomen besed: »Preživi čim več časa s tistimi, ki jih imaš rad, saj nikoli ne veš, kdaj se ti trenutki iztečejo.«

Slika 11 Razgled z "Naninega" vrha

*Fotografije so v lasti avtorice Nane Horvat.